

Skarga wniesiona dnia 11 sierpnia 2004 r. przez House of Donuts International przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa T-334/04)

(2004/C 273/65)

(Język, w którym została sporządzona skarga: angielski)

Dnia 11 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) wniesiona przez House of Donuts International, reprezentowaną przez N. Deckera, prawnika z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- orzeczenie o uwzględnieniu zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego Nr 938 670, złożonego przez skarżącego;
- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 12 maja 2004 r. w sprawie R 1036/2001-4;
- obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy:	Skarżący.
Wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem zgłoszenia:	Oznaczenie graficzne „House of donuts The Fiest American Pastries” dla towarów i usług z klasy 30, 32 i 42 (np. pączki, muffiny, croissantsy, wody mineralne gazowane i niegazowane, usługi z zakresu restauracji, kawiarni i cateringu)-zgłoszenie nr 938 670.
Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia powołanego w sprzeciwie:	Panrico S.A.
Znak towarowy lub oznaczenie powołane w sprzeciwie:	Hiszpański słowny i graficzny znak towarowy „DONUT” i „donuts” na towary i usługi z klasy 30, 32 i 42 (np. wszystkie rodzaje wyrobów cukierniczych, ciast, słodczy i cukierków, soków i napojów owocowych oraz usług z zakresu kawiarni, barów, restauracji, hotelów i kampingów).
Decyzja Sprzeciwów:	Wydziału Odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego.

Decyzja Izby Odwoławczej:

Nieuwzględnienie odwołania skarżącego.

Podniesione zarzuty:

Znaki towarowe występujące w sprawie nie są podobne. Sprzeciwiający się nie powinien być wyłącznym beneficjentem prawa do używania słów „donut” lub „donuts”.

Skarga wniesiona dnia 11 sierpnia 2004 r. przez Viz Stal i Duferco Commerciale SpA przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-335/04)

(2004/C 273/66)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 11 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Radzie Unii Europejskiej przez Viz Stal z siedzibą w Jekaterinburgu (Federacja Rosyjska) i Duferco Commerciale SpA, z siedzibą w Genowie, (Republika Włoska), reprezentowane przez R. Luffa i J-F. Bellisa, prawników.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- 1) stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 990/2004 z dnia 17 maja 2004 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 151/2003 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych blach ze stali elektrotechnicznej o ziarnach zorientowanych pochodzących z Rosji w zakresie, w którym rozporządzenie to nakłada ostateczne cło antydumpingowe na przywóz przedmiotowych wyrobów produkowanych przez Viz Stal i przywożonych do Wspólnoty Europejskiej przez Duferco;
- 2) nakazanie tymczasowego utrzymania zmienionej stawki cła stosowanej wobec Viz Stal w zaskarżonym rozporządzeniu do czasu, gdy właściwe instytucje przyjmą środki konieczne do wykonania wyroku w niniejszej sprawie;
- 3) obciążenie Rady kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżone rozporządzenie ⁽¹⁾ zostało przyjęte przy uwzględnieniu przeglądu okresowego wszczętego na podstawie wniosku zgłoszonego przez skarżącą, Viz Stal i na podstawie wniosku zgłoszonego przez innego rosyjskiego producenta przedmiotowego wyrobu. Wnioski zostały uzasadnione tym, że producenci spełnili wymogi traktowania według gospodarki rynkowej, i że zmniejszyła się ich marża dumpingowa.

W ramach przeglądu okresowego, który był ograniczony do ustalenia marży dumpingowej, skalkulowane zostały wartości normalna i cena eksportowa dla skarżącej i w rezultacie ustalono marżę antydumpingową dotyczącą Viz Stal. Zdaniem skarżących, wartości normalna i cena eksportowa zostały ustalone w sposób niezgodny z prawem.

W uzasadnieniu skargi, skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 3 i 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego ⁽²⁾ poprzez odrzucenie cen, które Viz Stal płaciła swemu dostawcy. Zdaniem skarżących, Komisja błędnie przyjęła, że Viz Stal i jej dostawca, Magnitogorsk, były powiązane i że przedmiotowe ceny były niemiarodajne. W tym zakresie, skarżące podnoszą również naruszenie ich praw do obrony zagwarantowanych w art. 18 ust. 4 rozporządzenia podstawowego i w art. 6.2 Porozumienia Antydumpingowego WTO.

Skarżące podnoszą ponadto, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 5 i art. 2 ust. 6 podstawowego rozporządzenia zwiększając wskazane w dokumentach księgowych koszty finansowania poniesione przez Viz Stal poprzez naliczenie odsetek w zakresie nieoprocenowanych pożyczek udzielanych przez Vertrade, będącej wobec Viz Stal spółką holdingową. Zdaniem skarżących, Viz Stal nie poniosła żadnych kosztów, które związane byłyby z tymi pożyczkami. Pożyczki te nie mogą być porównywane z pożyczkami zapewnianymi przez niezależne osoby trzecie. Skarżące zarzucają ponadto, że stawka oprocentowania zastosowana przez Komisję była arbitralna.

Ostatecznie, skarżące zarzucają, że Komisja popełniła błąd odliczając dwukrotnie koszty kredytu od ceny eksportowej. Skarżące podnoszą, że Komisja, z jednej strony odjęła koszty kredytu jako część kosztów sprzedaży, kosztów administracyjnych i innych kosztów ogólnych, zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Z drugiej strony, Komisja dokonała również, na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, dostosowania ceny eksportowej w zakresie kosztów kredytu w związku z terminami płatności stosowanymi przez Dufenco wobec pierwszego niezależnego nabywcy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 990/2004 z dnia 17 maja 2004 r. zmieniające Rozporządzenie (WE) nr 151/2003 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych blach ze stali elektrotechnicznej o ziarnach zorientowanych pochodzących z Rosji (Dz.U. L 182, str. 5).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów nie będących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 29 lipca 2004 r. przez Athanasiosa Pitsiorlasa przeciwko Radzie Wspólnot Europejskich i Europejskiemu Bankowi Centralnemu (ECB)

(Sprawa T-337/04)

(2004/C 273/67)

(Język postępowania: grecki)

Dnia 29 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Radzie

Wspólnot Europejskich i Europejskiemu Bankowi Centralnemu (ECB) przez Athanasiosa Pitsiorlasa, zamieszkałego w Salonikach, Grecja, reprezentowanego przez Dimitriosa Papafilippou, prawnika.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- zasądzenie na rzecz skarżącego od dwóch Instytucji Wspólnotowych solidarnie zapłaty: z tytułu poniesionej szkody materialnej, sumy równej różnicy wyliczonych zarobków na równorzędnym stanowisku w ECB za okres od kwietnia 2001 r. do dnia upływu trzech miesięcy od daty doręczenia wyroku Sądu Pierwszej Instancji, o ile będzie on korzystny dla skarżącego, i dochodów skarżącego jako prawnika w tym okresie, oraz sumy 90.000 EURO tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, wraz z odsetkami liczonymi od dnia wniesienia skargi;
- obciążenie obydwu Instytucji kosztami postępowania i innymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący wcześniej już wniósł do Sądu Pierwszej Instancji skargę o unieważnienie decyzji Rady i Europejskiego Banku Centralnego (sprawa T-3/00), ⁽¹⁾ odmawiającej mu dostępu do Porozumienia „Basle/Cyborg” w sprawie wprowadzenia Europejskiego Systemu Monetarnego. Skarżący podnosił, iż porozumienie to potrzebne mu było do dokończenia pracy doktorskiej, którą pisał.

W niniejszej skardze, skarżący podnosi, że decyzja Rady i Europejskiego Banku Centralnego odmawiająca mu dostępu była bezprawna z tych samych powodów, które przywołane zostały przez niego we wcześniejszej skardze. Dodatkowo podnosi, iż z powodu odmownej decyzji, do dnia dzisiejszego nie był w stanie ukończyć swojej pracy doktorskiej. Skarżący twierdzi, iż jako posiadacz tytułu doktora specjalizującego się w prawie ekonomicznym i monetarnym, zostałby zatrudniony w instytucji lub organizacji międzynarodowej. W związku z powyższym, twierdzi, iż poniósł szkodę materialną w wysokości równej różnicy pomiędzy zarobkami, jakie mógłby otrzymywać na takim stanowisku w okresie od 1 kwietnia 2001 r., jeśli ukończyłby pracę doktorską i zostałby zatrudniony na takim stanowisku, do trzech miesięcy od doręczenia wyroku Sądu Pierwszej Instancji, a jego dotychczasowymi i przyszłymi zarobkami z tytułu wykonywania pracy prawnika w Grecji. Niniejszą skargą skarżący dochodzi zatem odszkodowania za szkodę materialną i zadośćuczynienia za doznaną szkodę niematerialną.

⁽¹⁾ Dz.U. C 122, z 29.4.2000, str. 35.